

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9To/19/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8619010162
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Farkaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8619010162.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Farkaša, sudcov JUDr. Emila Dubňanského a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M., MBA, na verejnom zasadnutí konanom dňa 21.12.2022, v trestnej veci obžalovanej A. B. C., pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Tr. zákona, o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Svidník sp. zn. 3T/29/2019 zo dňa 28.01.2022, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie okresného prokurátora.

odôvodnenie:

Okresný súd Svidník napadnutým rozsudkom sp. zn. 3T/29/2019 zo dňa 28.01.2022 podľa § 285 písm. b/ Tr. zákona oslobodil A. B. C. spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Svidník zo dňa 03.07.2019 č. Pv 227/18/7712 pre skutok, ktorý mala spáchať tak, že

- dňa 1.4.2017, 1.9.2017, 2.9.2017 a 3.9.2017 úmyselne nerešpektovala v tom čase platnú úpravu styku otca s maloletou dcérou a to neodkladné opatrenie Okresného súdu vo Svidníku, č. k. 2P/16/2015-806 zo dňa 8.8.2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 19.10.2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 2CoP 20/2016 zo dňa 29.9.2016, v zmysle ktorej je otec oprávnený stretávať sa s maloletou dcérou každý prvý víkend v mesiaci a to v piatok od 15.00 hod. do 18.00 hod. a v sobotu a nedeľu od 9.00 hod. do 17.00 hod. bez prítomnosti matky tak, že v čase školského roka (t.j. od 1.9. do 30.6. bežného roka), je otec povinný si maloletú vyzdvihnúť v piatok o 15.00 hod. z predškolského alebo školského zariadenia, ktoré maloletá navštevuje, v ostatných termínoch, resp. za situácie, ak maloletá tam nebude prítomná, sú otec a matka povinní odovzdať si navzájom maloletú riadne pripravenú pred bydliskom matky, kde tohto konania sa dopúšťala aj napriek tomu, že sa proti nej v minulosti použili bezvýsledné opatrenia Okresného súdu vo Svidníku v občianskom súdnom konaní pod sp.zn. 3Em/1/2014 smerujúce k výkonu rozhodnutia súdu v podobe výzvy, ktorú si A. B. C. prevzala dňa 1.7.2014,

ktorý bol právne kvalifikovaný ako prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Tr. zákona, lebo skutok je trestným činom.

Po vyhlásení rozsudku, odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku prokurátor priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní podal odvolanie.

Prokurátor svoje odvolanie odôvodnil podaním, ktoré bolo doručené súdu dňa 13.04.2022. Prokurátor namieta, že súd prvého stupňa selektívne a výrazne v prospech obžalovanej vysporiadal sa so zisteným skutkovým stavom. Marenia výkonu úradného rozhodnutia sa možno dopustiť aj opomenutím konania, na ktoré bol páchateľ povinný podľa rozhodnutia súdu (riadne pripraviť maloletú na stretnutie s otcom a to tak po fyzickej, materiálne ako aj psychickej stránke). Objektívna stránka § 349 veta 2 Tr. zákona spočíva v marení výkonu predbežného opatrenia (Najvyšší súd Slovenskej republiky 3Tdo/59/2013,

nález Ústavného súdu II ÚS 3489/15). K zmareniu výkonu rozhodnutia dôjde vtedy, ak povinný neumožní styk dieťaťa s oprávneným, pričom je právom oboch rodičov v zásade rovnakou mierou sa starať o dieťa a podieľať sa na jeho výchove s čím korešponduje aj právo dieťaťa sa stretávať s druhým rodičom, aby bol naplnený postulát rovnocennej rodičovskej starostlivosti. Pri riadnej príprave dieťaťa na styk s druhým rodičom je povinný rodič pôsobiť na dieťa po psychickej stránke tak, že mu musí primerane jeho rozumovým schopnostiam vysvetliť rolu otca v jeho živote, pričom táto snaha a najmä ochota musí byť zjavná a zodpovedajúca situácii. V preskúmvanej veci si matka dobrovoľne túto povinnosť neplnila, preto otec ešte 08.04.2014 podal prvý návrh na súdny výkon rozhodnutia. Tento sa realizoval pod sp. zn. 3Em/1/2014. Matka bola upozorňovaná na neplnenie týchto povinností, ktoré vyústilo až do vedenia trestného stíhania a podania obžaloby. Ďalší návrh na súdny výkon rozhodnutia otec podal dňa 28.01.2016. Nariadený výkon sa stal neúčinný, preto výkon rozhodnutia bol zastavený uznesením č.k. 3Em/1/2014-108 z 25.01.2015. Táto vec bola právoplatne skončená, rozhodnutie o zastavení výkonu rozhodnutia nadobudlo právoplatnosť 23.04.2015. Ďalší návrh na výkon rozhodnutia podal otec dňa 03.02.2015. Vec je evidovaná pod sp. zn. 4Em/1/2015. Uznesením Okresného súdu Svidník 26.10.2016 č.k. 4Em/1/2015-703 boli konania vedené na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 4Em/1/2015, 3Em/1/2016 spojené na spoločné konanie pod sp. zn. 4Em/1/2015. Okresný súd vo veci 4Em/1/2015 uznesením zo dňa 14.10.2015 pod č.k. 4Em/1/2015-446 konanie zastavil.

Úprava styku otca s maloletou sa spravovala dopodrobna vyššie rozvedenými predbežnými opatreniami, resp. neodkladnými opatreniami Okresného súdu Svidník, respektíve Krajského súdu v Prešove, na ktoré je v tomto rozhodnutí poukázané. Obvinená svojím konaním, resp. nekonaním naplnia všetky formálne znaky trestného činu podľa § 349 Tr. zákona. Uvedené spočíva v tom, že nerešpektuje právoplatné a vykonateľné predbežné opatrenie súdu, nerešpektovala výzvy súdu v rozhodnutiach ako sú označené a uvedené vo výroku rozsudku.

Prokurátor poukazuje na rozporné časti odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Svidník, podľa ktorého obžalovaná vo výpovedi opísala ako po psychickej stránke dcéru pripravovala na stretnutia s otcom, avšak uvedené tvrdenia do značnej miery odporujú s jej ďalšími vyjadreniami, keď uvádzala, že po súdnom pojednávaní dňa 31.08.2017 neočakávala, že otec si bude nárokovať styk s dcérou a že maximálne dôjde ku komunikácii medzi nimi dvoma. Súd správne poukázal na mailovú komunikáciu zo dňa 01.09.2017, pričom tento objektívny dôkaz žiadnym spôsobom nevyhodnotil, resp. jeho dôkaznú hodnotu opomenul a to jednoznačne v prospech obžalovanej, pričom z neho vyplývajú iné skutočnosti ako opakovane uvádzala obžalovaná vo svojich výpovediach. Považuje za nesprávnu úvahu súdu konštatovanie, že v tomto období sa maloletá s otcom dlhšie nestretávala, odmietala ho a stretnutia sa bála, pričom táto úvaha je logický rozporná a opäť jednostranne vyhodnotená prospech obžalovanej. Nie je totiž zrejme prečo by sa maloletá mala báť stretnutia s otcom po dlhšej dobe, kedy po túto dlhšiu dobu objektívne nemohlo nastať žiadne správanie otca, ktoré by ju mohlo od stretnutia odradzovať, pričom pokiaľ ide o jej vyjadrenie vo vzťahu k otcovi zo dňa 31.08.2017 toto je potrebné vnímať a posudzovať v kontexte vývoja vzťahov medzi rodičmi a najmä vplyvu matky. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Okresného súdu vo Svidníku a na znalecké posudky PhDr. Hubovej, PhDr. Halgašovej, pričom závery Okresného súdu v posudzovanom prípade odporujú záverom vykonaným a prijatým v civilnom konaní tým istým súdom. Odmietanie otca s dieťaťom je prejavom a odrazom nenávisťného vzťahu matky dieťaťa k otcovi, teda je zrejme, že stav, na ktorý sa obžalovaná odvoláva, resp. sa ním obhajuje zavinila v prvom rade ona sama nepriaznivým vplyvom na maloletú.

Prokurátor poukazuje na nesprávnu právnu úvahu súdu, pretože stretnutie pred sociálnym pracovníkom, resp. psychológom v Prešove dňa 31.03. a 01.04.2017 (výchovné opatrenie) nemôže mať žiaden vplyv na povinnosť matky, resp. právo otca na styk s maloletou podľa vykonateľného predbežného opatrenia o úprave styku. Okresný súd túto skutočnosť opakovane vyhodnotil v prospech obžalovanej rovnako ako skutočnosť, že popri sebe existovali dve vykonateľné rozhodnutia Okresného súdu vo Svidníku, ktoré však boli vykonateľné. Predmetné stretnutie pred sociálnym pracovníkom v Prešove nie je možné v žiadnom prípade interpretovať ako stretnutie bez prítomnosti matky, teda nebol žiaden racionálny dôvod zo strany obžalovanej nerešpektovať právo otca na styk s maloletou, pretože neodkladné opatrenia upravujúce tento styk jej bolo známe, bolo v daných dňoch vykonateľné a nebolo predpísaným spôsobom zrušené. Skutočnosť, že tak konala po porade s právnikmi je iba špekuláciou súdu, ktorá aj tak nemá relevantný význam, pretože nezbavuje obžalovanú zodpovednosti za konanie v uvedených dňoch. To, že otec nerešpektoval výzvy, resp. sa nezúčastnil výchovného opatrenia na základe uznesenia Okresného súdu Svidník zo dňa 07.02.2017 súd opakovane vyhodnotil ako jednu z okolností svedčiacu o nevine obžalovanej, pričom však ide o objektívnu okolnosť mimo sféry

možného vplyvu obvinenej na toto konanie, pričom ako konštatuje samotný súd okolnosťou svedčiacou v prospech obžalovanej je aj neschopnosť oboch rodičov vzájomne komunikovať. V tejto súvislosti iba uvádza, že aj za takejto situácie, ktorá môže objektívne nastať je potrebné riadiť sa právoplatnými alebo vykonateľnými rozhodnutiami súdu bez ohľadu na vzájomnú schopnosť, či neschopnosť rodičov komunikovať, pričom rodičia v konečnom dôsledku nemusia komunikovať spolu vôbec, stačí sa riadiť príslušnými rozhodnutiami.

Prokurátor poukázal na ustanovenie § 321 ods. 1 písm. d/, e/, § 332 ods. 1, § 322 ods. 3 Tr. poriadku a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/ Tr. poriadku a zároveň podľa § 322 ods. 1 Tr. poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol prípadne, aby vo veci rozhodol sám podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku.

Na základe riadne a včas podaného odvolania krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku. Na základe tohto preskúmania krajský súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa v rozsudku v prvom rade popísal rozsah vykonaného dokazovania na hlavných pojednávaniach.

Následne súd prvého stupňa v rozsudku uviedol, ktoré konkrétne skutočnosti vyplývajú z jednotlivých dôkazných prostriedkov.

Súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí poukázal na ustanovenie skutkovej podstaty prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Tr. zákona, zdôraznil jeho objektívnu a subjektívnu stránku. Následne súd prvého stupňa v rámci svojich úvah konštatoval, že medzi stranami konania bolo nesporné, že otec maloletej sa dňa 01.04.2017 a v dňoch 1., 2. a 3.09.2017 dožadoval styku s maloletou dcérou v súlade s úpravou styku vyplývajúcou z neodkladného opatrenia Okresného súdu Svidník č.k. 2P/16/2015-806 zo dňa 08.08.2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 19.10.2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Cop/20/2016 zo dňa 29.09.2016, pričom k styku ani v jednom prípade nedošlo. Obžalovaná tvrdila, že maloletá stretnutia s otcom vo všetkých štyroch prípadoch odmietla a navyše obžalovaná poukazovala na skutočnosť, že v tom čase sa riadila aj ďalšími rozhodnutiami súdu. V zmysle podanej obžaloby obžalovaná týmto konaním úmyselne nerešpektovala tom čase platnú právnu úpravu styku otca s maloletou dcérou a to neodkladné opatrenie a tohto konania sa dopúšťala napriek tomu, že sa proti nej v minulosti použili bezvýsledné opatrenia v občianskom súdnom konaní pod sp. zn. 3Em/1/2014 smerujúce k výkonu rozhodnutia súdu v podobe výzvy, ktorú obžalovaná prevzala 01.07.2014.

Pokiaľ ide o stretnutie dňa 01.04.2017 obžalovaná sa bránila, že keď jej dcéra videla cez okno prichádzať auto svojho otca začal plakať, hovorila, že sa bojí triasla sa, triasli sa jej kolienka, preto vyšla na dvor k bránke len obžalovaná, pýtala sa otca dieťaťa prečo nebol deň predtým na výchovnom poradenstve a pozývala ho dnu, on to však odmietol.

Poškodený k udalostiam súvisiacich s realizáciou styku dňa 01.04.2017 vyjadril sa v tom zmysle, že aj keď mal vedomosť o tom, že sa v Prešove má zúčastniť sociálneho poradenstva, toho sa vedome nezúčastnil aj keď sa nachádzal na území Slovenskej republiky a namiesto toho sa domáhal realizácie styku striktnie podľa vtedy platného neodkladného opatrenia. Tento svoj postoj odôvodnil tým, že ho tak usmernili jeho právnici a že v konečnom dôsledku bola preukázaná nelogickosť výchovného opatrenia, pretože toto bolo neskôr zrušené.

Súd prvého stupňa mal nesporné, že v rozhodnom období platilo spomínané neodkladné opatrenie upravujúce styk otca s dcérou, bolo vedené tiež vykonávacie konanie na podklade tohto neodkladného opatrenia pod sp. zn. 4Em/1/2015 a rovnako aj konanie vo veci starostlivosti súdu o maloletú A. C.. Z uvedeného dôvodu nemožno podľa názoru súdu prvého stupňa vnímať neodkladné opatrenie upravujúce styk otca s dcérou izolovane, ale v kontexte s ďalšími vtedy prijatými rozhodnutiami. Bolo totiž preukázané, že okrem výziev k dodržiavaniu styku, úpravy styku otca maloletou dcérou, ktoré súd v rámci vykonávacieho konania obžalovanej za účelom dobrovoľného plnenia neodkladného opatrenia (tieto výzvy boli, mimochodom, vždy zasielané aj otcovi dieťaťa ako oprávnenému vo vykonávacom konaní a tiež opatrovníkovi dieťaťa, pretože určité časti týchto výziev sa týkali priamo ich), bolo v tomto konaní po spojení vecí na spoločné konanie dňa 27.10.2016 vydané aj uznesenie o uložení výchovného opatrenia

spočívajúceho v povinnosti oboch rodičov maloletej D. A. C. podrobiť sa sociálnemu poradenstvu. Rovnako tiež vo veci starostlivosti súdu o maloletú D. A. C. bolo konajúcou sudkyňou dňa 07.02.2017 uznesením pod č.k. 2P/16/2015-1280 uložená maloletej a jej rodičom povinnosť podrobiť sa sociálnemu poradenstvu a to práve v čase, keď sa mal uskutočňovať styk otca s maloletou, aby sa tento styk čiastočne realizoval za prítomnosti odborného poradcu.

V uvedenom období teda rozhodli o uložení výchovného opatrenia dvaja sudcovia Okresného súdu Svidník rozdielne JUDr. Calko v konaní 4Em/1/2015 uložil dňa 27.10.2016 výchovné opatrenie s tým, že neurčil deň a čas stretnutí účastníkov konania so psychológom, naproti tomu uznesenie vydané dňa 07.02.2017 v konaní 2P/16/2015 JUDr. Frigovou upravovalo absolvovanie odborného poradenstva odlišne a to v piatok od 15.00 do 18.00 a v sobotu od 9.00 do 12.00, t.j. v čase, ktorý má otec určený rozhodnutím súdu na styk s dieťaťom. Nielen pre účastníkov konania, ale aj pre psychológov RPPS, ktorý mal poradenstvo poskytovať však bola dôležitá jednoznačnosť zadanej požiadavky.

Súd prvého stupňa na tomto mieste poznamenáva skutočnosť, že v rovnakom období boli popri sebe súdmi nariadené dve výchovné opatrenia (jedno vo vykonávacom konaní 4Em/1/2015 a druhé v základnom konaní 2P/16/2015), neprispela k prehľadnosti úpravy styku a jej realizácie. Je pravdou aj to, že uvedené uznesenia o výchovných opatreniach neboli v dôsledku podaných odvolaní právoplatné, avšak boli vykonateľné už ich dorúčením účastníkom konania. V rozhodnom období, resp. v období ktorom bezprostredne predchádzalo obžalovaná skutočne bola niekoľkokrát vyzvaná súdom k tomu, aby dobrovoľne rešpektovala neodkladné opatrenie upravujúce styk otca s jeho dcérou, obžalovaná sa však v čase realizácie styku otca s maloletou prvý aprílový víkend v roku 2017 riadila okrem neodkladného opatrenia aj výchovným opatrením, podľa ktorého sa práve styk otca s dcérou v dňoch 31.03.2017 až 01.04.2017 mal uskutočniť za účasti psychologičky v Prešove. Podľa výpovede obžalovanej táto postupovala podľa usmernenia svojho právneho zástupcu. Realizáciu výchovného opatrenia v uvedených dňoch obžalovanej potvrdila aj psychologička, ktorá konkrétny termín uskutočnenia výchovného opatrenia konzultovala priamo so sudkyňou, ktorá o predmetnom výchovnom opatrení rozhodla. Otec maloletej však vo výpovedi uviedol, že nepovažoval za potrebné reagovať na výzvu psychologičky RPPS, výchovné opatrenie zjavne nerešpektoval a sociálneho poradenstva sa nezúčastnil. Aj keď poškodený argumentoval tým, že podľa neodkladného opatrenia sa mal styk s dcérou realizovať bez prítomnosti matky, čo by pri účasti všetkých troch u psychologičky nebolo splnené, súd poukazuje na to, že výchovné opatrenie bolo vydané tou istou sudkyňou, ktorá rozhodovala aj o neodkladnom opatrení a priamo v uznesení o nariadení výchovného opatrenia bolo poukázané na potrebu realizácie styku otca s dcérou za prítomnosti odborného poradcu. Súd prvého stupňa pripomenul, že aj keď toto uznesenie súdu zo dňa 07.02.2017 bola následne odvolacím súdom zmenené, naďalej plne bola ponechaná povinnosť obom rodičom súčasne zúčastniť sa psychologického poradenstva. Táto povinnosť nikdy nebola uložená len matke. Podľa názoru súdu prvého stupňa za takejto situácie nemožno konštatovať naplnenie subjektívnej stránky trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia zo strany obžalovanej a to, že z jej strany došlo k úmyselnému konaniu spočívajúceho v snahe zabrániť maloletej dcére v kontakte s otcom a tým mariť dotknuté neodkladné opatrenie, aj pokiaľ ide o styk, ktorý sa mal uskutočniť dňa 01.04.2017. V dňoch 31.03.2017 a 01.04.2017 sa mal styk otca s maloletou čiastočne realizovať za prítomnosti odborného poradcu. Otec maloletej sa však aj napriek tomu, že bol prítomný na území Slovenskej republiky, nezúčastnil výchovného opatrenia dňa 31.03.2017, čo malo za následok to, že zo strany psychológa bola konštatovaná neúčelnosť výkonu výchovného opatrenia v nasledujúci deň, teda 01.04.2017. Sudkyňa v rozhodnutí o nariadení výchovného opatrenia poukázala na to, že nekomunikatívnosť a nevráživosť rodičov pri odovzdávaní dieťaťa pôsobí na psychiku dieťaťa negatívne a práve prítomnosť odborného poradcu v osobe psychológa mala napomôcť úspešnej realizácii styku. Otec maloletej však túto možnosť stretnutia s dcérou nevyužil, a preto nemožno vyvodzovať trestnú zodpovednosť voči obžalovanej ani pokiaľ ide o styk zo dňa 01.04.2017 vzhľadom na v tom čase existujúcu neschopnosť rodičov vzájomne komunikovať.

Súd prvého stupňa zdôraznil, že obdobná situácia existovala v období prvého septembrového víkendu od 1. do 03.09.2017. V tom čase okrem výziev k dodržiavaniu úpravy styku otca s maloletou zaslaných obžalovanej ešte z roku 2016 a okrem samotného neodkladného opatrenia platilo tiež výchovné opatrenie nariadené Okresným súdom Svidník uznesením zo dňa 27.10.2016 č.k. 4Em/1/2015-705 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 07.03.2017 č.k. 21CoE/9/2017-872 uložené na dobu 6 mesiacov od právoplatnosti uznesenia odvolacieho súdu, teda od 20.04.2017 spočívajúce v povinnosti maloletej a jej rodičov podrobiť sa sociálnemu poradenstvu. Taktiež platilo uznesenie

Krajského súdu v Prešove zo dňa 09.05.2017 právoplatné dňa 31.05.2017 č.k. 9CoP/11/2017-1533, ktorým bolo zmenené uznesenie Okresného súdu Svidník zo dňa 07.02.2017 č.k. 2P/16/2015-1280 vo výroku o povinnosti podrobiť sa sociálnemu poradenstvu tak, že bola rodičom maloletej uložená povinnosť podrobiť sa psychologickému poradenstvu raz mesačne po predchádzajúcej písomnej dohode so psychológom v rozsahu štyroch hodín mesačne po dobu šiestich mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Okresný súd Svidník uznesením zo dňa 02.06.2017 č.k. 4Em/1/2015-950 rozhodol o odklade vykonávacieho konania o výchove maloletej D. C. do právoplatného skončenia výchovného opatrenia nariadeného uznesením Okresného súdu Svidník zo dňa 27.10.2016 č.k. 4Em/1/2015-705.

Následne súd prvého stupňa hodnotil výpovede tak obžalovanej, ako aj otca maloletej vo vzťahu k styku, ktorý mal byť realizovaný v čase od 01.09. do 03.09.2017. Súd prvého stupňa zdôraznil, že existenciu vyhrotených vzťahov medzi rodičmi maloletej D. A. a ich neschopnosť vzájomne komunikovať ani v otázke realizácie styku otca s maloletou dcérou zjavne pozorovali aj sudcovia konajúci vo veci starostlivosti súdu o maloletú a aj vo vykonávacom konaní. Táto skutočnosť viedla k nariadeniu výchovných opatrení a k uloženiu povinnosti rodičom podrobiť sa sociálnemu, resp. psychologickému poradenstvu, navyše vykonávací sudca uznesením z 02.06.2017 rozhodol o odklade vykonávacieho konania o výchove maloletej D. A. C., čím využil zákonnú možnosť urobiť takéto rozhodnutie, ak je život, zdravie alebo priaznivý vývoj maloletého výkonu rozhodnutia vážne ohrozený. V tomto prípade súd v rámci vykonávacieho konania sledoval predovšetkým najlepší záujem maloletého dieťaťa. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že nariadené výchovné opatrenie má svoje opodstatnenie, pretože týmto sleduje dosiahnutie zlepšenia vzájomnej komunikácie rodičov ako aj oprávneného otca k maloletej a dosiahnutie zlepšenia citovej väzby, aby maloletá sa na styk s otcom tešila a komunikovala s oboma rodičmi, teda vo vzájomnej prítomnosti vrátane psychológa. Nie je pravdou tvrdenie poškodeného, že by výchovné opatrenie malo zaväzovať len obžalovanú a že jeho neodôvodnenosť sa prejavila neskôr tým, že bolo zrušené. Tak výchovné opatrenie zo dňa 27.10.2016 nariadené v rámci vykonávacieho konania bolo potvrdené odvolacím súdom so spresnením doby jeho trvania na 6 mesiacov a rovnako výchovné opatrenie nariadené JUDr. Frigovou dňa 07.02.2017 nebolo odvolacím súdom zrušené, ale zmenené s tým, že povinnosť podrobiť sa psychologickému poradenstvu bola uložená obom rodičom, teda nie iba výlučne obžalovanej. Súd prvého stupňa je pritom toho názoru, že tieto rozhodnutia (rovnako ako výzvy zasielané obžalovanej v rámci vykonávacieho konania) nemožno považovať za opatrenia v civilnom procese smerujúce k tomu, aby došlo k styku otca s maloletou v zmysle neodkladného opatrenia. V tomto období súdy sledovali prioritne záujem maloletej D., jej zdravotný stav a ohrozenie jej zdravia, najmä psychického v prípade necitlivej realizácie styku otca s dcérou. Tieto výchovné opatrenia však otec maloletej odmietol, nerešpektoval a tým sa v podstate pripravil o možnosť stretnúť sa so svojou dcérou za prítomnosti odborne spôsobilej osoby, ktorou je psychológ.

Podľa názoru súdu prvého stupňa za vyššie popísanej situácii kedy nebolo v rámci trestného konania vykonanými dôkazmi preukázané, že by obžalovaná priamo maloletú negatívne voči otcovi ovplyvňovala, nie je možné konštatovať úmysel obžalovanej brániť maloletému dieťaťu v styku s otcom ani dňoch od 1. do 03.09.2017.

Súd prvého stupňa zhodnotil aj situáciu a vzájomné vzťahy medzi rodičmi a maloletou dcérou i samotný postoj maloletej k otcovi v období, ktoré je predmetom obžaloby, no zdôraznil, že je zjavné, že tento stav sa vyvíjal postupne od roku 2013, resp. 2014, postupne sa zhoršoval. Mnohé neuskutočnené stretnutia otca s dcérou a na to nadväzujúce trestné oznámenia na matku zo strany jej bývalého manžela, podávanie ďalších civilných žalôb vzájomné vzťahy vyhrocovali do takej miery, že rodičia maloletej v roku 2017 neboli schopní akejkolvek vzájomnej komunikácie (k zlepšeniu komunikácie nepomohli ani výzvy k dodržiavaniu úpravy styku otca s maloletou dcérou, v ktorých súd neustále apeloval na oboch rodičov a povzbudzoval ich k vzájomnej spolupráci ohľadne realizácie styku s maloletou), výrazne sa zhoršil zdravotný stav maloletej a podstatne sa oslabil citová väzba dcéry k otcovi, preto bola obom rodičom cestou výchovných opatrení uložená povinnosť podrobiť sa psychologickému poradenstvu s cieľom zlepšiť ich vzájomnú komunikáciu a prispieť tak k samotnej realizácii styku otca s dcérou, pričom sa sledoval hlavne najlepší záujem dieťaťa. Dôvodom nerešpektovania vykonateľného rozhodnutia i následnej nemožnosti jeho huteľného vykonania môže byť i zdravotný stav maloletého dieťaťa.

Súd prvého stupňa zdôraznil, že podávanie trestných oznámení zo strany otca za takejto situácie sa javí ako účelové, pretože v rámci civilného konania súd dospel k záveru, že vzhľadom na odmietanie kontaktu s otcom zo strany dieťaťa a vzhľadom na nevhodnosť násilného kontaktu otca s dieťaťom proti jeho vôli je pre vytvorenie citového vzťahu medzi otcom a jeho dcérou nevyhnutná pomoc odborníka. To sa napokon prejavilo aj v konečnom rozhodnutí vo veci starostlivosti súdu o maloletú zo dňa 09.04.2018, ktorým bol nariadený tzv. asistovaný styk maloletej s otcom, t.j. styk za asistencie a pod odborným dohľadom

tretej nezainteresovanej osoby, ktorá bude pri realizácii styku plniť predovšetkým úlohu kontrolného poradenského a zmierlivého prvku.

Vzhľadom na tieto skutočnosti súd prvého stupňa obžalovanú spod obžaloby oslobodil, pretože bez akýchkoľvek pochybností nebolo preukázané úmyselné konanie zo strany obžalovanej ako jeden zo základných znakov skutkovej podstaty žalovaného trestného činu.

V závere súd prvého stupňa dodal, že aj keď nemal za preukázané úmyselné konanie zo strany obžalovanej, obžalovaná si musí uvedomiť, že právom dieťaťa je byť vychovávané obidvoma rodičmi a že aj úloha otca je v živote jej maloletej dcéry veľmi podstatná a dôležitá aj potrebné, aby v tomto smere maloletú do budúcnosti v rámci psychickej prípravy pozitívne motivovala. Je úlohou obidvoch rodičov, aby dôsledne zvažili svoj prístup a svoje správanie, aby došlo k obnoveniu základnej komunikácie rodičov, ktorá prispeje k vytvoreniu možností pre otca stretávať so svojou dcérou.

Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s argumentáciou súdu prvého stupňa, ktorý všetky okolnosti zohľadňoval nielen izolovane, ale aj vo vzájomných súvislostiach, čo sa prejavilo v úvahách súdu prvého stupňa. Na rozdiel od úvah prvého stupňa odvolateľ vytrháva z kontextu jednotlivé časti, kladie na nich dôraz iba z formálneho hľadiska. Krajský súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že v tejto trestnej veci ide na jednej strane o zabezpečenie styku otca so svojou dcérou, no na druhej strane tento styk má byť realizovaný citlivo tak, aby nedošlo k ohrozeniu zdravého psychického vývoja maloletej. Všetky tieto okolnosti tak ako súdy, ktoré rozhodovali o neodkladných opatreniach a výchovných opatreniach mal na zreteli aj súd rozhodujúci v tejto trestnej veci. Je nemysliteľné, ako to zdôrazňuje odvolateľ pri formálnom chápaní, zabezpečovať násilný výkon rozhodnutia bez ohľadu na to, že by súdy mali na pamäti práve zdravý vývoj dieťaťa. Takýto násilný výkon rozhodnutí môže mať nedozerný následok, ktorý by sa odzrkadlil v ďalšom vývine dieťaťa, predovšetkým v oblasti jeho psychiky. Správne súd prvého stupňa poukázal aj na určitú dvojkofajnosť rozhodnutí súdov, ktoré rozhodovali tak o neodkladnom opatrení a následne výchovnom opatrení, no cieľom neodkladného opatrenia a výchovného opatrenia bolo práve to, aby bol realizovaný styk otca s dieťaťom za asistencie psychológa. Matka dieťaťa takýto postup rešpektovala na rozdiel od otca dieťaťa, ktorý sa vyhranil a zdôrazňoval, že preňho je záväzná iba určitá časť rozhodnutí, teda rozhodnutia o neodkladnom opatrení a nerešpektoval uložené výchovné opatrenia. Takýmto spôsobom otec dieťaťa sám seba diskvalifikoval pri realizácii styku so svojou maloletou dcérou. Tieto svoje úvahy súd prvého stupňa správne vyjadril vo svojom rozhodnutí, ktoré obsahuje tak pre obžalovanú, ako aj poškodeného - otca maloletej určité ponaučenie a aj východisko zo situácie, ktorá vznikla. Je zrejmé, že v tejto trestnej veci ide o konflikt rodičov maloletej dcéry, pri ktorom obaja rodičia preferujú svoje záujmy a nehladia na záujem ich spoločného dieťaťa.

Vzhľadom na tieto skutočnosti krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Uznesenie bolo prijaté jednohlasne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.